Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμα, ἐλθὸν παρεκχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρμόζον καὶ χρησιμεύον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε τοσοπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΘΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἀπριλίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 15

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΔΥΟ ΣΥΝΗΓΟΡΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΙΝ

Ὁ Ἕκτωρ, ἀφ' οὗ ἔμεινεν ἀρκετὴν ὥραν μὲ τὴν Λουκίαν καὶ μὲ τὴν θείαν της, τὰς ἀπεχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθεν. Ἂν καὶ δὲν εἶχε πλέον ἐργασίαν εἰς τὸ Κεραμεικόν, οἱ πόδες τοῦ μηχανικῶς τὸν ἔφεραν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐκύτταξε μὲ συγκίνησιν τὴν πύλην τῶν Ἀνακτόρων, τὴν ὁποίαν φεῦ! δὲν θὰ διήρχετο πλέον, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του πρὸς τὴν ὁδὸν Ριβολί, — νέαν ὁδὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, — ὅταν ἤκουσε τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας νὰ φωνάζουν:

— Τόπον! τόπον εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν!

Μεγαλοπρεπὴς ἅμαξα, συρομένη ὑπὸ τεσσάρων θαυμασίων ἵππων καὶ περιστοιχιζομένη ὑπὸ ἀποσπάσματος δραγώνων, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ προαύλιον τῶν Ἀνακτόρων.

Ἡ Αὐτοκράτειρα μετέβαινεν εἰς περίπατον.

Οἱ διαβάται παρεμέρισαν καὶ παρετάχθησαν κατὰ τὴν διάβασιν τῆς ἁμάξης, χαιρετίζοντες τὴν Αὐτοκράτειραν διὰ ζητοκραυγῶν. Ὁ Ἕκτωρ, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, ὑπεκλίθη κατὰ τὴν συνήθειάν του βαθύτατα. Ἡ Αὐτοκράτειρα τὸν διέκρινεν εὐκόλως, τόσῳ μᾶλλον καθόσον δὲν εἶχεν ἀποβάλη ἀκόμη τὴν στολὴν τοῦ Ἀκολούθου, καὶ τῷ ἔνευσε νὰ πλησιάσῃ. Ἔσπευσεν ὁ Ἕκτωρ ἀμέσως καὶ κατὰ τὴν αὐλικὴν συνήθειαν ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τῆς ἁμάξης καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα, ἐνῷ ἡ ἅμαξα ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ μὲν τὴ ἰδίαν ταχύτητα.

— Σεῖς εἶσθε, κύριε Ἄλβα; εἶπεν ἡ Μαρία-Λουίζα. Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ ὑπάγετε νὰ εὕρετε τὸν Αὐτοκράτορα καὶ νὰ τῷ εἰπῆτε ὅτι, ἐπειδὴ αἰσθάνομαι ὀλίγην κούρασιν καὶ ἀδιαθεσίαν, δὲν θὰ ὑπάγω ὡς τὸ Τριανόν, ὡς ἀπεφασίσαμεν, ἀλλὰ μόνον ὡς τὸ Σαὶν-Κλού...

— Ἀλλά, Μεγαλειοτάτη... ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ Ἀκόλουθος.

— Πῶς; τί συμβαίνει; εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα μὲ κάποιαν δυσαρέσκειαν. Μήπως ἔχετε ὑπηρεσίαν ἄλλοῦ;

— Ἀλλοίμονον, Μεγαλειοτάτη! ἀπήντησεν ὁ νεανίσκος μελαγχολικῶς· οὔτε ἔχω, οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχω! Δὲν... δὲν εἶμαι πλέον Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος!

— Μπᾶ! καὶ πῶς;

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μὲ... μὲ ἀπέλυσε...

— Ἀδύνατον! τί συμβαίνει; Ὁ Αὐτοκράτωρ σᾶς ἠγάπα πολύ. Τί ἐκάματε;

Καὶ ὁλονὲν ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τῆς ἁμάξης, προχωρούσης μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα τῶν τεσσάρων της ἵππων, τὸ παιδίον διηγήθη τὴν θλιβερὰν του ἱστορίαν: πῶς τὸν εἶδεν ὁ δοὺξ τοῦ Ὀτράντου μετὰ τοῦ γηραιοῦ δημοκρατικοῦ, ἐντίμου ἀνθρώπου ἄλλως τε, ἀλλ' ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν μανίαν νὰ ἐκφράζεται δημοσίᾳ κατὰ τοῦ καθεστῶτος· πῶς ὁ γηραιὸς αὐτὸς δημοκρατικὸς ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταπατηθῇ ὑπὸ τῆς ἁμάξης τοῦ δουκός, τὸν ὁποῖον ὕβρισεν ἐξοργισθείς· καὶ πῶς ὁ δοὺξ κατήγγειλε τὰ πάντα πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, κατηγορήσας αὐτόν, τὸν Ἕκτορα, ὅτι εὑρίσκεται εἰς σχέσεις ὑπόπτους μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Μᾶ καὶ σύ, παιδί μου, διατί νὰ ἔχῃς τοιούτους φίλους; εἶπε μὲ γλυκύτητα ἡ Αὐτοκράτειρα.

«Ὁ Ἕκτωρ ἀμέσως ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τῆς ἁμάξης καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖραν. (Σελ. 113, στήλ. 6'.)

— Ὁ πολίτης Δαγκὲν εἶνε φίλος στενὸς τοῦ κ. Μορανζῆ, τοῦ ὑποδιευθυντοῦ τῶν Ἀρχείων, τὸν ὁποῖον ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐκτιμᾷ πολὺ καὶ τοῦ ὁποίου ἔσωσα τὴν θυγατέρα εἰς τὸν χορὸν τῆς Πρεσβείας.

— Ἀ, ἐκεῖνος ὁ χορός!.. εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα φρικιάσασα ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ἑορτῆς, ἡ ὁποία κατέληξε τόσῳ τραγικῶς. Ἀλλά, προσέθεσε, δὲν πιστεύω, ὄχι, δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἀληθῆ αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶπε διὰ σᾶς ὁ δοὺξ τοῦ Ὀτράντου. Σεῖς δὲν εἶσθε ἐχθρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος, ἔ;

— Ὤ, Μεγαλειοτάτη! ἀπήντησεν ὁ Ἕκτωρ μετὰ θέρμης· εἶμαι ἕτοιμος νὰ ποθάνω δι' αὐτόν!

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ νομίζω, εἶπεν ἡ Μαρία-Λουΐζα μειδιῶσα. Λοιπὸν θὰ παρακαλέσω τὸν Αὐτοκράτορα νὰ σας συγχωρήσῃ. Ὁπωσδήποτε πηγαίνετε νὰ τῳ εἰπῆτε αὐτὸ πού σας εἶπα. Καὶ ἐπειδὴ βεβαίως δὲν θὰ ἠμπορέσετε νὰ τον ἰδῆτε, ἰδού, σᾶς δίδω ὀλίγας λέξεις διὰ νὰ το κατορθώσετε.

Καὶ ἡ νεαρὰ Αὐτοκράτειρα ἐξήγαγεν ἐν σημειωματάριον ἐκ τοῦ θυλακίου της, ἔγραψεν ὀλίγας λέξεις, ἀπέσχισε τὸ χαρτίον καὶ το ἔδωσε πρὸς τὸν Ἕκτορα, λέγουσα: «Νὰ ἐλπίζετε!»

Ἡ ἄμαξα εἶχε φθάσῃ σχεδὸν εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία, ὅταν ὁ Ἀκόλουθος κατῆλθεν ἐκ τοῦ ἀναβάθρου. Ἔτρεξε μὲ ὅλην του τὴν ταχύτητα καὶ ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἔφθασεν εἰς τὸ Κεραμεικόν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Μορανζῆς εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ τύχῃ ἀκροάσεως παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὁ Ναπολέων, ὁ ὁποῖος ἐδέχετο πάντοτε προθύμως τοὺς λογίους καὶ τοὺς ἐπιστήμονας καὶ ηὐχαριστεῖτο συνομιλῶν μετ' αὐτῶν, ἔτρεφεν ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν πρὸς τὸν ἀρχειοφύλακα, τόσον διὰ τὰς γνώσεις του ὅσον καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρά του. Τῷ ἤρεσκε προπάντων ἡ εἰλικρινειά του καὶ τῷ ἐπέτρεπε νὰ λέγῃ εἰς αὐτὸν ἀλήθειας, τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἤκουεν εὐχαρίστως ἀπὸ τὸ στόμα οἱουδήποτε ἄλλου.

— Χαίρω πολὺ πού σας βλέπω, κύριε Μορανζῆ, τῷ εἶπε. Εἰς τί ὀφείλω αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν;

— Μεγαλειότατε, ἔρχομαι νὰ σας καθικετεύσω ὑπὲρ ἑνὸς παιδίου, τὸ ὁποῖον ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ προκαλέσῃ τὴν ὀργήν σας.

— Ἀ! καὶ τίνος;

— Τοῦ Ἀκολούθου σας, τοῦ μικροῦ Ἄλβα.

— Τοῦ Ἀκολούθου μου; δηλαδὴ τοῦ πρώην Ἀκολούθου μου. Δὲν εἶνε πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου!

— Τὸ γνωρίζω, Μεγαλειότατε, καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς....

— Παιδί πού το ἠγάπησα καὶ το μετεχειρίσθην ὡς νὰ ἦτο ἰδικόν μου, παιδὶ πρὸς τὸ ὁποῖον ἐδείχθην πάντοτε ἐπιεικὴς καὶ συγκαταβατικός, νὰ ἔχῃ τώρα φιλίας μὲ τοὺς ἀπονδωτέρους μου ἐχθρούς!; Κρίνατε σεῖς μόνος, κύριε Μορανζῆ, εἶνε αὐτὴ διαγωγή;

— Φοβοῦμαι, Μεγαλειότατε, μήπως σᾶς παρέστησαν τὰ πράγματα ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον.

— Ναί, ἠξεύρω ὅτι τὸ συνειθίζει αὐτὸ ὀλίγον ὁ Φουσέ· ἀλλ' ὑπάρχουν γεγονότα ἀναμφισβήτητα. Προχθὲς ἐθεάθη μ' ἕνα κάποιον Δαγκέν, ὁ ὁποῖος μ' ἐχθρεύεται ἀπροκαλύπτως.

— Ὤ, Μεγαλειότατε! Ἐξεύρετε τί λέγει μία παροιμία; Σκυλὶ ποῦ γαυγίζει, λίγο δαγκάνει!

— Τὸν γνωρίζετε αὐτὸν τὸν Δαγκέν;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε· εἶνε ἀπὸ τοὺς στενωτέρους μου φίλους καὶ δύναμαι νὰ σας διαβεβαιώσω ὅτι δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε ἀπὸ αὐτόν!

— Μὰ πῶς ἠμπορεῖτε νὰ ἔχετε σεῖς φιλίαν μὲ τέτοιον ἄνθρωπον, κύριε Μορανζῆ; μ' ἕνα ἰακωβῖνον!;

— Τί νὰ σας εἴπω, Μεγαλειότατε! Γνωριζόμεθα ἀπὸ μικρὰ παιδιά, εἶνε τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἠξεύρω ὅτι δὲν ἐπιχειρεῖ, οὔτε θὰ ἐπιχειρήσῃ τίποτε ἐναντίον σας. Μολονότι δὲν σας ἀγαπᾷ, σέβεται ἐν τῷ προσώπῳ σας τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος σᾶς ἐξέλεξε.

— Ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ συνδεθῇ μετ' αὐτοῦ τόσον ὁ μικρὸς Ἄλβας; Ὁ Φουσὲ μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε ἀχώριστοι.

— Τὸν κύριον Δοῦκα τοῦ Ὀτράντου παρασύρει ὁ ὑπερβολικὸς ζῆλός του. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ὁ γηραιός μου φίλος συνεπάθησε ζωηρῶς τὸν μικρὸν Ἄλβαν καὶ ὅτι συχνά, φεύγοντες ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, πηγαίνουν μέχρι τινὸς μαζί. Μοὶ ἐπιτρέπει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ τῇ διηγηθῶ πῶς ἐγεννήθη αὐτὴ ἡ φιλία;

Καὶ ἅμα τῇ συγκαταθέσει τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ἀρχειοφύλαξ διηγήθη λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὴν πρώτην συνάντησιν τοῦ φίλου του μετὰ τοῦ νεαροῦ Ἀκολούθου, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ γηραιὸς δημοκρατικὸς ἐξεδήλωσε πατρικὴν ἀγάπην, εὐθὺς ἅμα εἶδε μὲ πόσην γενναιότητα ὁ χρηστὸς Ἄλβας ὑπερησπίζετο τὸν κύριόν του ἀπόντα.

— Ἀ! οὕτω συνέβη τῷ ὄντι; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀκούσας μετὰ προσοχῆς τὴν διήγησιν.

— Μεγαλειότατε, σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

— Τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει! Πραγματικῶς ὁ Φουσὲ μοὶ παρέστησε τὰ πράγματα, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον. Ἐκ μέρους τοῦ μικροῦ Ἄλβα, δὲν βλέπω τώρα παρὰ μίαν κάποιαν ἐλαφρότητα, τὸ πολὺ-πολὺ ἀλλὰ τίποτε περισσότερον.

— Εἶμαι εὐτυχής, βλέπων τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα εὐμενῶς διατεθεῖσαν πρὸς τὸν νεαρόν μου φίλον· καὶ τόσῳ μᾶλλον, καθόσον σᾶς φέρω μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εὗρον μεταξὺ παλαιῶν τινων ἐγγράφων, καὶ ἡ ὁποία τὸν ἀφορᾷ.

— Ἐπιστολήν;

— Μάλιστα· ὁμολογῶ δὲ ὅτι ἤλπιζα πολύ, διὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου νὰ διαθέσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ὑπὲρ τοῦ μικροῦ μου φίλου. Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε τοῦ πατρός του, ὁ ὁποῖος καθὼς γνωρίζετε ἦτο βασιλόφρων, καί μου φαίνεται ὅτι ἀπευθύνεται πρὸς ἄλλον ἐπίσης βασιλόφρονα.

— Εἶσθε βέβαιος ὅτι εἶνε τοῦ πατρός του;

— Ἰδού, Μεγαλειότατε: Λουδοβίκος-Ἀντώνιος κόμης Ἄλβας.

— Τῷ ὄντι· καὶ τί λέγει αὐτὴ ἡ ἐπιστολή;

— Ἀκούσατε, Μεγαλειότατε.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοξίας Δυπουῆ*.

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ

Ἄχ! κυττάξετε 'στὸ Ξύλο
Μὲ τὴν ὄψι τοῦ θανάτου
Τὸν καλλίτερο τὸ φίλο
Ὁποῦ ἔχουμε ἐδῶ κάτου.
Τὸν μεγάλο μας Προστάτη
Ποῦ 'ς ἐμᾶς στρέφει τὸ μάτι
Καὶ γιὰ μᾶς παρακαλεῖ...

Δυστυχία μας! ὃς 'ςτ' ἀστέρια
Τὸ παράπονο ἀγροικήθη,
Πῶς τοῦ κάρφωσαν τὰ χέρια,
Πῶς τοῦ πλήγωσαν τὰ στήθη·
Γιὰ μᾶς ἔχυσε τὸ αἷμα,
Καὶ τ' ἀγκάθια μας γιὰ στέμμα
Εἰς τὸ μέτωπο φορεῖ.

Ἐμᾶς πάντα ἐπιθυμοῦσε
Καὶ σιμά του μᾶς ἐκάλει,
Θεῖες ἀκτῖνες ἐσκορποῦσε
Ἀπ' τ' ἀθάνατο κεφάλι
Ὅπου βλέπετε σβυσμένο,
Καὶ 'ςτὸν πόνο νἄνε ξένο,
Νἄνε ξένο 'ςτὴ χαρά!

Πρέπει ἐμεῖς νὰ μιμηθοῦμε
Τὸν μεγάλο μας Πατέρα,
Νὰ πονοῦμε, ν' ἀγαποῦμε·
Δὲν μᾶς τῶπε μιὰν ἡμέρα,
Πῶς ἡ ἅγια ἐλεημοσύνη,
Ἡ ἀγάπη, ἡ κολωσύνη,
Εἶνε ἡ μόνη του εὐτυχιά;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

25 Μαρτίου.

ΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ἐξαιρετική, τὴν ὁποίαν χαράσσω μὲ συγκίνησιν. Ἐπιρρίπτει αἴγλην εἰς τὰς πτωχὰς σελίδας τοῦ Ἡμερολογίου μου, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ φωτισθοῦν καὶ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ κύψουν κατόπιν ἐπ' αὐτῶν... Τὰ φαντάζομαι, τὰ βλέπω ἐμπρός μου τὰ χαριτωμένα αὐτὰ πρόσωπα, ἀπαστράπτοντα ἀπὸ τὴν ἀγαλλίασιν, ἀπὸ τὴν μυστικὴν χαράν, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει εἰς ὅλας τὰς ψυχὰς τὸ ὄνομα τῆς ἡμέρας. Τὰ φωτίζει μία ἀκτὶς ἀπὸ τὸ οὐράνιον φῶς, τὸ ὁποῖον καταλάμπει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὸν Χριστιανικὸν Ἑλληνισμόν, ὅταν κατ' ἔτος ἀνατέλλῃ ἡ διπλῆ αὕτη ἑορτή, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ κρῖνον τοῦ Ἀρχαγγέλου, τὸ εὐαγγελιζόμενον τὸν Χριστόν, ἀδελφοῦται μὲ τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας, τὴν εὐαγγελιζομένην τὴν νέαν Ἑλλάδα!

Ἀληθῶς ὡραῖαι αἱ Ἀθῆναι κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν! Ἡ πρωτεύουσα ἑορτάζει· ἡ καρδία τοῦ ἔθνους πάλλει ἀπὸ χαράν, ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, ἀπὸ ἐλπίδα· ὅλον τὸ σῶμα ζωογονεῖται. Καὶ ὁ ἑορτάσιμος ἀλαλαγμός, ὁ ὁποῖος ἀντηχεῖ ἀπὸ πρωΐας μέχρι βαθείας νυκτός, νομίζω ὅτι φθάνει εἰς τὰ ὦτά μου ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν ἑλληνικῆς γῆς...

Ἀδυνατῶ νὰ συγκεντρώσω καὶ νὰ καταγράψω τὰς ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας ἀπεκόμισα ἐκ τῆς ἡμέρας. Εἶνε τόσον πολλαὶ καὶ ποικίλαι! Ἡ διακόσμησις τῆς πόλεως, ἀποκλειστικῶς δι' ἑλληνικῶν σημαιῶν φέτος· ὁ μέγας καὶ ἀκράτητος ἐνθουσιασμὸς τοῦ πλήθους· ἡ λαμπρὰ τελετὴ εἰς τὴν Μητρόπολιν, ἡ συγκινητικὴ στέψις τῶν Ἀνδριάντων, τὸ μέγα συλλαλητήριον τοῦ ἀπογεύματος, ἡ ἐξαιρετικὴ φωταψία τῆς ἑσπέρας, — ὦ, ἂν ἤθελα νὰ τα περιγράψω ὅλα, θὰ ἐχρειαζόμην σελίδας ὁλοκλήρους... Ἔπειτα, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ παριθμῇ κανεὶς καὶ νὰ περιγράφῃ, ὅταν κατέχεται ἔτι ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ὅταν ἡ καρδία του ἐξακολουθῇ νὰ πάλλῃ, ὅταν ἔχῃ ἀκόμη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ θέαμα λαοῦ ὁλοκλήρου, ἑορτάζοντος τὴν μεγίστην τῶν ἑορτῶν του;.. Ὑπάρχουν θεάματα πρὸ τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα σιωπᾷ, καὶ ἡ γραφὶς ἀρνεῖται νὰ προχωρήσῃ ἐκ τῆς μεγάλης συγκινήσεως. Ὤ, πόσον εἶμαι συγκεκινημένος! Ἐνόμισα ὅτι ὁ οὐρανὸς κατῆλθεν εἰς τὴν γῆν σήμερον· καὶ ἡ πόλις αὐτὴ ἡ ὁλογάλανος, ἀπὸ τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν σημαιῶν, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐστόλιζαν κυματίζουσαι, μοὶ ἐφάνη ἐξαίφνης ὡς οὐρανία πόλις, συνέχεια τοῦ ἄνωθεν αὐτῆς ἐστηριγμένου κυανοῦ θόλου... Ναί, σήμερον ὁ οὐρανὸς κατῆλθεν εἰς τὴν γῆν!

—

26 Μαρτίου.

Ἡ χθεσινὴ ἡμέρα εἶχε πολλὰ ἐπεισόδια. Μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τοῦτο:

Ἐν ᾧ ἡ Βασιλικὴ πομπὴ διήρχετο τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, μεταβαίνουσα ἐφ' ἁμαξῶν εἰς τὴν Μητρόπολιν διὰ τὴν τελετήν,—στρατὸς παρατεταγμένος, πλῆθος ἄπειρον, ἐνθουσιασμὸς ἀκράτητος, χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαί, — ἐξαίφνης πρὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, τρομάξαντες ἐκ τοῦ θορύβου, ἀφηνιάζουν οἱ ἵπποι τῆς ἁμάξης, ἐφ' ἧς ἐπέβαινον αἱ πριγκίπισσαι Σοφία καὶ Μαρία, μὲ τὸν μικρὸν πρίγκιπα Γεώργιον τοῦ Διαδόχου.

Ἡ ἅμαξα προσέκοψε κατὰ τῆς πρώτης ἁμάξης, ἧς ἐπέβαινεν ὁ Βασιλεύς, ἡ Βασίλισσα καὶ οἱ πρίγκιπες Ἀνδρέας καὶ Χριστοφόρος, καὶ ἐκ τῆς συγκρούσεως ὁ ζυγὸς της ἐθραύσθη· ὁ ἡνίοχος, τῇ βοηθείᾳ τοῦ πλήθους, κατώρθωσε νὰ στρέψῃ τοὺς ἵππους καὶ νὰ ῥίψῃ τὴν ἅμαξαν εἰς τὸ πεζοδρόμιον, πρὶν συμβοῦν μεγαλήτερα δυστυχήματα. Εὐτυχῶς ἐκτὸς τινων μωλώπων, μεταξὺ τοῦ συνωστισθέντος ἐκεῖ πλήθους, καὶ καταπατηθέντος ἀπὸ τοὺς ἵππους, πᾶν σοβαρώτερον προελήφθη, καὶ αἱ πριγκίπισσαι μὲ τὸν μικρὸν Γεώργιον, βοηθοῦντος πάντοτε τοῦ πλήθους μετεκομίσθησαν εἰς τὴν ἅμαξαν τοῦ Βασιλέως, εἰς τὴν ὁποίαν οὕτως ἐστοιβάσθη σχεδὸν ὁλόκληρος ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Καὶ διὰ νὰ οἰκονομηθῇ ὁ χῶρος, ὁ μὲν βασιλόπαις Ἀνδρέας ἐκάθισεν ὄπισθεν, πλησίον τοῦ θεράποντος, οἱ δὲ μικρότεροι πρίγκιπες εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν σεπτῶν γονέων των. Καὶ ὅταν ἐξεκίνησε πάλιν διὰ τὴν Μητρόπολιν ἡ ἅμαξα αὕτη, μὲ τὸ χαριτωμένον οἰκογενειακὸν σύμπλεγμα, αἱ ἐπευφημίαι καὶ τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους ἐδιπλασιάσθησαν.

Ἐν τούτοις ἐμεσολάβησε μία στιγμὴ τρόμου καὶ ταραχῆς. Ὁ κόσμος ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο πλησίον, δὲν ἤξευρε τί ἀκριβῶς συνέβη καὶ ἐταράχθη. Ἀλλὰ κύριός τις ἀνέλαβε νὰ τὸν διαφωτίσῃ καὶ ἀναβὰς ἐφ' ἑνὸς τραπεζίου, ἐξεφώνησε τὰς ἀξιομνημονεύτους ταύτας λέξεις, μ' ἐτοιμότητα πνεύματος μοναδικήν;

— Κύριοι, μὴν ἀνησυχῆτε! Καλὸς οἰωνός! Ὁ ζυγὸς ἐθραύσθη.

—

Λυθημερόν.

Καὶ ἄλλο ἐπεισόδιον, — μὲ ἅμαξαν καὶ αὐτό.

Κυρία τις ξένου διπλωμάτου ἐζήτησεν ἀγοραῖον ὄχημα διὰ νὰ κάμῃ μικρόν τινα περίπατον. Προσῆλθεν ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 98 ἅμαξα. Ἡ κυρία τότε ἀπῄτησε νὰ καταβιβασθῇ ἡ μικρὰ ἑλληνικὴ σημαία τῆς ἁμάξης (διότι τὴν 25 Μαρτίου εἰς τὰς Ἀθήνας ὅλαι αἱ ἅμαξαι εἶνε σημαιοστόλιστοι.) Ἀλλ' ὁ φιλόπατρις ἁμαξηλάτης ἀπήντησε:

— Κυρία μου, προτιμῶ νὰ καταβῆτε σεῖς, παρὰ νὰ καταιβάσω τὴν σημαίαν μου!

Οὕτως ἡ κυρία τοῦ διπλωμάτου, ἡ μὴ δείξασα πολὺ φυλικὰς διαθέσεις πρὸς τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν, ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ τὸν περίπατόν της... πεζῇ.

* *

Εἰς τὰς σημειώσεις τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Σολωμοῦ, εὑρέθη ἡ ἑξῆς σκέψις: «Κλεῖσε μέσα εἰς τὰ στήθη σου τὴν Ἑλλάδα, καὶ θὰ κούσῃς τὴν καρδιά σου νὰ πάλλῃ, ἀπὸ κάθε εἴδους μεγαλεῖο!»

* *

Καὶ ἓν ἐπίγραμμα εἰς τὴν 25 Μαρτίου, ἀγνώστου ποιητοῦ:

Ἡ πρώτη δίνει ἔνα Χριστό,
Ἡ δεύτερη μιὰ Ἑλλάδα.
Χαρά 'στονε ποῦ θὰ χαρῇ
Τῆς τρίτης τὴ γλυκάδα!

Φ.

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε Σελ. 110)

Ὁ Πέτρος τελοσπάντων ἀπεκοιμήθη καὶ τὸ πρωὶ ἐξύπνησεν ἡσυχώτερος, διότι εἶχεν ὁρκισθῇ νὰ ἐπανορθώσῃ ὅπως ἠδύνατο, τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει.

Ἡ μητέρα του δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει. Ἐνεδύθη ταχέως, ἔπιε τὸ γάλα του, καὶ λαβὼν τὸ κάνιστρον καθὼς ἦτο μὲ τὰς πασχαλέας, αἱ ὁποῖαι διετηροῦντο θαυμασίως, ἐξῆλθεν.

Ἐδίσταζεν ἀκόμη, φοβούμενος νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν γραῖαν καὶ νὰ ὑποστῇ τὴν ὀργήν της. Ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀπόφασίν του, ἐπροχώρει.

Ἐπλησίαζε πρὸς τὸν οἰκίσκον μὲ πάλλουσαν καρδίαν, ὅταν εἰς τὴν ἄκραν ἑνὸς δρόμου, ὁδηγοῦντος πρὸς τὸ δάσος, βλέπει μακρόθεν τὴν κυρὰ Κώσταιναν. Ἐπερπάτει γρήγορα καὶ ἐκρατοῦσε κάτι τι λευκόν...

«Ποῦ πηγαίνει; ἐσκέφθη ὁ Πέτρος· ἐκεῖ-κάτω βέβαια· ἀλλὰ τί του πηγαίνει; Ἤρε λοιπὸν ἄλλα ἄνθη;»

Καὶ ἐπισπεύσας τὸ βῆμα, ἔφθασε τὴν γραῖαν, ἡ ὁποία δὲν ἐπρόσεξε, δὲν ἐστράφη. Ὁ Πέτρος μὴ ἔχων τὸ θάρρος νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ της ὁμιλήσῃ, ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ὀλίγα βήματα ὄπισθεν, διὰ νὰ ἴδῃ ποῦ ἐπήγαινεν. Ἡ κυρὰ-Κώσταινα ἐφαίνετο βυθισμένη εἰς σκέψεις βαθείας καὶ ἀλγεινάς. Καὶ ἡ ποδιά της ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἄνθη λευκά· ἀλλ' ὁ Πέτρος δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τί ἄνθη ἦσαν.

Ἐφ' ὅσον εἰσεχώρουν εἰς τὸ δάσος, τὸ θάρρος τοῦ Πέτρου ἠλαττοῦτο. Καὶ ἂν ἡ διήγησις τοῦ Ἀντώνη ἦτο ἀληθής; Ἂν ἡ γραῖα τῷ ἐπαρουσιάζετο ἐξαίφνης ὡς μάγισσα εἰδεχθὴς καὶ ἀπαισία, μὲ φλογεροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ ὄφεις ἀντὶ τριχῶν;...

Ἀλλὰ τὸ δάσος ἐτελείωσε καὶ μετ' ὀλίγον ἐξῆλθον εἰς δρόμον ἀδένδρον. Ἐκεῖ, εἰς μίαν καμπὴν τοῦ δρόμου τούτου, ἠγείρετο εἰς μικρὸς ξύλινος σταυρός... Πρὸς τὸν σταυρὸν αὐτὸν ἐπροχώρησε κατ' εὐθεῖαν ἡ κυρὰ-Κώσταινα, ἐν ᾧ ὁ Πέτρος ἔσπευσε νὰ κρυφθῇ ὄπισθεν ἑνὸς δένδρου. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὴν εἶδε ποῦ ἐγονάτισεν ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα καὶ ἐσκόρπισεν εἰς τὴν βάσιν τοῦ σταυροῦ τὰ λευκὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρει... Ὁ Πέτρος τώρα τὰ ἐγνώρισεν: ἦσαν ἄνθη κερασέας. Ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη ἐπρότιμησε νὰ στερηθῇ τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκέρδιζεν ἀπὸ τὰ κεράσια της, παρὰ νὰ παραλείψῃ τὴν εὐλαβῆ της συνήθειαν!..

Ὁ Πέτρος δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερον. Ἔτρεξε πρὸς τὴν γραῖαν καὶ παρουσιάσας τὸ κάνιστρον μὲ τὰς πασχαλέας:

«Πάρε, κυρά, τῇ εἶπε, τὰ ὡραῖά σου λουλούδια! Ἐγὼ τὰ ἔκοψα χθές· συχώρεσέ με! Δὲν ἤξευρα πῶς αὐτὸ θὰ σ' ἐλυποῦσε τόσῳ! Νά, ἐδῶ εἶνε ὅλα· θέλεις νὰ τὰ σκορπίσωμεν μαζὶ εἰς τὸν σταυρό;»

Ἡ κυρὰ-Κώσταινα δὲν ἔλεγε τίποτε, κυττάζουσα μ' ἔκπληξιν τὸ παιδίον. Ἐπὶ τέλους ἔλαβε τὰ ἄνθη.

— Ἄ, σὺ μοῦ πῆρες τὰ λουλούδια μου! εἶπε· σὺ μοῦ ἐκατάστρεψες τὴν πασχαλιά μου... Ἀλλ' ἀφ' οὗ μοῦ τὰ φέρνεις ὀπίσω, δὲν πειράζει. Ἔχεις καλὴ καρδιὰ καὶ σε συγχωρῶ. Ναί· βοήθησέ με... μεῖνε λιγάκι μαζί μου· θέλω νὰ σε βλέπω... γιατὶ μοιάζεις... τοῦ παιδιοῦ μου!..

Περιχαρὴς ὁ Πέτρος, διότι τὸν ἐσυγχώρησεν, ἤρχισε νὰ στολίζῃ τὸν σταυρὸν μὲ τὰς πασχαλέας.

— Βλέπεις τί φρέσκες ποῦ διατηροῦνται; τῇ ἔλεγε. Τί καλά! Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτὸς ὁ σταυρὸς ἐδῶ; Τάφος βέβαια δὲν εἶνε... ἐδῶ δὲν εἶνε τὸ νεκροταφεῖον.

— Ὄχι, παιδί μου δὲν εἶνε τάφος! εἶπεν ἡ γραῖα Κώσταινα, κλαίουσα. Τὸ παιδάκι μου δὲν ἔχει τάφο... Ἐδῶ, 'ς αὐτὸ τὸ μέρος, μὲ ἀπεχαιρέτισε τὴν τελευταία φορὰ ποῦ ἔφευγεν εἰς τὰ ξένα, γιὰ νὰ δουλέψῃ γιὰ μένα, γιὰ τὴ φτωχὴ μανοῦλά του. Μὴν κλαῖς, μητέρα, μοῦ ἔλεγε· θὰ ξαναγυρίσω!... Μὰ δὲν ἐξαναγύρισε τὸ παιδάκι μου! μοῦ ἐπνίγηκε τὸ χρυσό μου!.. τὸν ἔχασα γιὰ πάντα τὸν Χρῆστό μου!.. Καὶ αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος, ποὺ τον εἶδα καὶ τον ἐφίλησα γιὰ τελευταία φορά, μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ὁ τάφος του... Γι' αὐτὸ ἔβαλα αὐτὸ τὸ σταυρὸ καὶ κάθε χρόνο, τὴν ἴδια μέρα ποῦ ἔφυγε, ἔρχομαι καὶ του ρίχνω λουλούδια...

— Συχώρεσέ με! συχώρεσέ με! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος συγκεκινημένος βαθύτατα. Καὶ μένα μοῦ εἶπαν ὅτι τὰ ἄνθη αὐτὰ τὰ καΐς....

— Σοῦ εἶπαν πῶς εἶμαι μάγισσα, ἔ; εἶπεν ἡ γραῖα, μειδιῶσα πικρῶς. Τὸ ξεύρω... τὸ ξεύρω... Ὁ κόσμος λέγει χίλια-δυὸ γιὰ μένα... γιατὶ ζῶ μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, ξένη 'ς τὴς χαρές του καὶ 'ς τὴς λύπες του, τόσα χρόνια τώρα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔχασα τὸ παιδάκι μου. Τὸ ξεύρω... ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα φίλο...

— Ὤ, ἔχεις! φθάνει νὰ θέλῃς! διέκοψεν ὁ Πέτρος. Ἔλα εἰς τὸ σπίτι μας· ἡ μητέρα μου εἶνε καλή... θέλεις; Καὶ τὴν ἐκύτταζε μὲ τὰ ὡραῖά του μάτια, δακρύβρεκτα.

Ἡ κυρὰ-Κώσταινα τὸν ἐφίλησε καὶ πρώτην φορὰν, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν, δάκρυα χαρᾶς ἔβρεξαν τὰς παρειάς της. Συγκατετέθη νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μητέρα τοῦ μικροῦ Πέτρου. Ἡ γνωριμία αὐτὴ τὴν ἀνεκούφισε, τῆς ἐνέπνευσεν ὀλίγην παρηγορίαν, τῆς ἔδωσεν ὀλίγην ἄνεσιν. Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ κυρὰ-Κώσταινα ἦτο εὐτυχής, ὅσον δύναται νὰ εἶνε μία πτωχὴ καὶ γραῖα μητέρα, ἡ ὁποία ἔχασε τὸ μονάκριβόν της παιδί.

Ἡ πασχαλέα ἄνθισε πάλιν μεγαλοπρεπῆς τὸν ἀκόλουθον Ἀπρίλιον. Καὶ φαντάζεσθε ἂν ἦτο δυνατὸν ὁ Πέτρος νὰ κυττάξῃ τώρα πλέον χωρὶς βαθυτάτην συγκίνησιν, τὰ περίφημα «λουλούδια τῆς γρηᾶς».

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ

Ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὁ Μπέμπης καὶ ἔμαθε τὴν μεγάλην καὶ ἐκπληκτικὴν εἴδησιν:

Ὁ Μπέμπης ἀπέκτησε μίαν ἀδελφούλαν...

Ναί, εἶνε ἀληθές. Τὸ ροδόχρουν πλασματάκι τὸ νεογέννητον, κινεῖται καὶ κλαυθμηρίζει ἐντὸς τοῦ λίκνου μὲ τὸ λεπτὸν ἀραχνοϋφὲς παραπέτασμα... Καὶ ὁ Μπέμπης κύπτει περίεργος καὶ διανοίγει μὲ δισταγμὸν τὸ παραπέτασμα... Νέον, ἄριστον αἴσθημα εἰσέρχεται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παιδίου... Ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀδελφούλα, ἠμποροῦσε δὰ καὶ νὰ τον προειδοποιήσῃ περὶ τῆς ἀφίξεώς της· ἀλλ' ὄχι, δὲν τὸν προειδοποίησε καθόλου, καὶ διαμιᾶς, ἐξαίφνης καὶ ἀπροπτως ἀπεβιβάσθη ἐκ τοῦ ἀγνώστου καὶ ἐγκατέστη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός του, ὡς νὰ ἦτο εἰς τὸ σπίτι της!.. Καὶ τώρα θέλει νὰ την ἀγαποῦν, καὶ νὰ την χαϊδεύουν, καὶ νὰ την φιλοῦν καὶ νὰ την ναναρίζουν... καὶ ὅλ' αὐτὰ εἰς βάρος τοῦ μεγαλητέρου ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ τα στερηθῇ διαμιᾶς ὅλα... Ὤ, Θεέ μου! μήπως ὁ Μπέμπης θὰ γίνῃ ζηλότυπος;...

Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. Ὁ μπαμπᾶς ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ χαρὰν καὶ ἴσα-ἴσα αὐτὴ ἡ χαρὰ πιστοποιεῖ τὰ κακὰ προαισθήματα τοῦ Μπέμπη. Ὁ μπαμπᾶς λησμονεῖ νὰ δώσῃ ἐν φαγητὸν εἰς τὸν υἱόν του. «Χμ! μόνον ἐκείνην ἔχει εἰς τὸν νοῦν του!» συλλογίζεται τὸ παιδίον μὲ πικρίαν, καὶ ἡ ἐνδόμυχος λύπη του ἐκδηλοῦται δι' ἀπολύτου σιγῆς... «Εἶσαι εὐχαριστημένος ποῦ ἀπέκτησες ἀδελφούλαν;» ἐρωτᾷ ὁ μπαμπᾶς, πᾶν ἄλλο ὑποθέτων ἢ ὅτι δὲν θὰ εἶνε εὐχαριστημένος δι' αὐτὸ ὁ υἱός του... «Δὲν ἠξεύρω!» ψιθυρίζει ὁ μικρός, ἀλλὰ τόσον σιγά, ὥστε εὐτυχῶς ὁ πατὴρ δὲν ἀκούει καὶ νομίζει ὅτι ἀπήντησε «ὤ, πολύ!, πολύ!»

Τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου, πρὶν ἀκόμη ἀποκοιμηθῇ, ὁ Μπέμπης ζητεῖ ἀπὸ τὴν ὑπηρέτριαν νὰ τῳ διηγηθῇ κανένα παραμύθι — κατὰ τὸ σύνηθες. Ἀλλ' ἡ δρακούλα κλαίει, καὶ αὐτὸς... ὤ, αὐτὸς ἀνάγκη νὰ παραιτηθῇ ἀπάψε τῆς διηγήσεως... Ἐτελείωσεν! ἡ δρακούλα τὰ θέλει ὅλα δικά της καὶ διὰ τὸν Μπέμπην δὲν μένει πλέον τίποτε... Ὤ, τί θλιβερὸς στοχασμός!.. Καὶ ἀποκοιμᾶται μὲ λυγμούς, δάκνει τὸ προσκεφάλαιόν του, διὰ νὰ μὴ ἀκουσθῇ.

Καὶ ὁ Μπέμπης βλέπει ἐν ὄνειρον— ὤ τί εὐτυχὲς ὄνειρον!

Ταξιδεύει ἐπάνω εἰς ἓν πελώριον φύλλον ὑδροβίου νυμφαίας. Ἡ ἀδελφούλα θέλει νὰ εἰσέλθῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν παράδοξον αὐτὴν λέμβον, ἀλλ' ὁ Μπέμπης ἀνθίσταται. Δὲν ὑπάρχει τόπος... θὰ στενοχωρηθοῦν... Ἀλλ' ἐξαφνα τὸ φύλλον μεγαλόνει, μεγαλόνει... οἱ μικροὶ ταξειδιῶται χωροῦν καὶ κάθηνται ἐν ἀνέσει καὶ πλέουν πρὸς ἀγνώστους χώρας μαγικάς... Ὤ, τί εὐδαιμονία ποῦ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ταξείδιον μὲ τὴν ἀδελφούλαν, μέσα εἰς τὸ φύλλον τῆς νυμφαίας...

Μάθε το τελοσπάντων, Μπέμπη: Ἡ καρδία τῆς μητρός, ἡ καρδία τοῦ πατρὸς εἶνε τὸ φύλλον τῆς νυμφαίας, ποῦ εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου· ἔχει τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ εὐρύνεται ἐπ' ἄπειρον. Μὴ κλαύσῃς πλέον ἀπὸ ζηλοτυπίαν... Ὑπάρχει τόπος καὶ διὰ δύο καὶ διὰ περισσοτέρους!

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Χελιδόνι τοῦ Μαρτιοῦ,
χελιδόνι μου σπαθάτο,
ἀπ' τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ
ἔλα λίγο παρὰ κάτω,
νὰ μοῦ 'πῇς καὶ νὰ σου 'πῶ
πόσο πάντα σ' ἀγαπῶ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

ΩΣ ΕΚΕΙ ΕΠΑΝΩ!...

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ μπαμπᾶς λείπει· εἰς τὸ Γραφεῖόν του δὲν εἶνε κανείς. Ἐπωφελεῖται λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας ἡ μικρούλα Κατίνα καὶ ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς μίαν πολυθρόναν.

Τί χαρὰν πού την ἔχει, διότι εὗρε τὸν τρόπον νὰ μεγαλώσῃ διαμιᾶς καὶ νὰ γίνῃ ὑψηλὴ-ὑψηλή, ὡς ἐκεῖ ἐπάνω! Ἰδέτε την πῶς χαμογελᾷ καὶ μὲ τί καμάρι ὑψόνει τὰ χεράκια της, ὡς νὰ σας λέγει: Νά, ἐγὼ τώρα εἶμαι μεγάλη! ἐγὼ τώρα εἶμαι ὑψηλή, ὡς ἐκεῖ ἐπάνω!

Ξεύρετε ὅμως τί ἔπαθεν; Ἤκουσεν ἔξαφνα τὰ βήματα τοῦ μπαμπᾶ της καὶ ἀπὸ τὸν φόβον της νὰ μή την μαλώσῃ (διότι ἠξεύρει ὅτι τὰ καλὰ παιδιὰ δὲν πατοῦν ἐπάνω εἰς τὲς πολυθρόνες) κάνει νὰ πηδήσῃ καὶ... πάρ τὴν κάτω!

Εὐτυχῶς ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μπαμπᾶ της καὶ δὲν ἐκτύπησεν. Ὅταν δὲ ἐκεῖνος τὴν ἠρώτησε τί ἐγύρευεν ἐπάνω εἰς τὴν πολυθρόναν, ἡ Κατίνα, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ φιλαλήθης, τοῦ εἶπε:

— Ἤθελα, μπαμπᾶ, νὰ ἰδῶ πῶς θὰ εἶμαι ὅταν θὰ γίνω μεγάλη!

— Ἔ, λοιπὸν εἶδες;

— Ναί, μπαμπᾶ· θὰ εἶμαι ὑψηλή, ὡς ἐκεῖ ἐπάνω!

— Εὖγε! τῆς εἶπε ὁ μπαμπᾶς. Ἀλλά, ξεύρεις, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ βιάζεσαι καὶ νὰ ἀναβαίνῃς ἐπάνω εἰς τὲς πολυθρόνες, διότι καμμίαν φορὰν θὰ πέσῃς πολὺ ἄσχημα. Ἐννοιάσου καὶ θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποῦ θὰ μεγαλώσῃς καὶ θὰ γίνῃς ὡς ἐκεῖ ἐπάνω. Σοῦ ὑπόσχομαι μάλιστα ὅτι ἂν ἦσαι φρόνιμη, θὰ μεγαλώσῃς πολὺ γρηγορώτερα ἀπὸ τἄλλα παιδιά.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 109)

— «Ὅσον θέλετε, κυρία Μίλχ! εἶπεν ὁ κόμης. Καὶ ἤρχισε νὰ θέτῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, χρυσᾶ εἰκοσάφραγκα, ὅπως ἄλλοτε ὁ σαλτιμπάγκος ἀργυρᾶ τάλληρα. Ἡ κυρία Μίλχ ἐφαίνετο πολὺ χαρούμενη· καὶ ὅταν ἔγεινεν ἕνας καλὸς σωρός, εἶπεν «Ἀρκεῖ!» Ἡ Βέρθα τότε μ' ἐνηγκαλίσθη καὶ μ' ἐφίλησε. Ἡ συμφωνία εἶχε κλείσῃ. Ἄχ! ἤμουν πωλημένη! Κακή, κυρία Μίλχ! Ψεύματα λοιπὸν τὸ ἔλεγες ὅτι μαγαποῦσες! Μὰ μ' ἐρώτησες καὶ μένα, ἂν ἤθελα νὰ πωληθῶ, νὰ φύγω, νὰ χωρισθῶ τὴν μητέρα μου καὶ τὸ ἀδελφάκι μου; Ἄ, ποτέ!

«Καὶ τὸ ἔβαλα 'στὰ πόδια.

«Ἡ Βέρθα ἐφώναζε: Ἀσπρούλα! Ἀσπρούλα! Ὁ κόμης ἐφώναζε: Ἀσπρούλα! Ἀσπρούλα! Καὶ ἡ κυρία Μίλχ: Ἀσπρούλα! Ἀσπρούλα! Καὶ ὁ χρυσοκόκκινος λακές: Ἀσπρούλα! Ἀσπρούλα!— Ὅλοι ἔτρεξαν κατόπι μου. Ἀλλὰ ποῦ νὰ με πιάσουν, καθὼς ἔτρεχα μὲ τὰ τέσσερα πρὸς τὸ δάσος. Ἐπροτιμοῦσα νὰ με φάγῃ ὁ λύκος, παρὰ νὰ σταθῶ νὰ με πιάσουν... Καὶ ἔτρεχα...

«Ἀλλ' ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχα, ἐφανερώθη ἐμπρός μου ὁ Ἰωσήφ καὶ μου ἔφραξε τὸν δρόμον. Ἄ! κακὲ Ἰωσήφ! Καὶ σὺ λοιπὸν ἐναντίον μου;... Μ' ἔπιασεν ἀμέσως καὶ ὡς νὰ ἐνόησε τὸ παράπονόν μου, μ' ἐφίλησε κλαίων καὶ μου εἶπε: «Πολὺ λυποῦμαι ποῦ θὰ φύγῃς, Ἀσπρούλα. Ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν; Εἴχαμεν μεγάλην ἀνάγκην ἀπὸ χρήματα, γιατὶ ὁ πατέρας ἔκαμε χρέη. Δέν μας ἔβλεπες τί λυπημένοι ποῦ ἤμεθα ὅλοι; Σὺ τώρα μᾶς σώζεις! Ἔλα, πήγαινε μὲ τὴν κυρίαν Βέρθαν. Εἰς τὸ σπίτι της θὰ εἶσαι πολὺ καλλίτερα παρὰ ἐδῶ».

«Μὲ συνεκίνησαν αὐτοὶ οἱ λόγοι καὶ ἀπεφάσισα νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν τύχην μου. Ἀλλὰ καὶ νὰ ἤθελα, δὲν θὰ ἠμποροῦσα πλέον νὰ φύγω, διότι μ' ἔκλεισαν ἀμέσως εἰς τὴν ἀμαξαν.

«Ὁ χωρισμὸς ἦτο συγκινητικώτατος. Ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία ἴσα-ἴσα ἐκείνην τὴν ὥραν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν βοσκήν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ. Καὶ ἐγὼ ἔκλαιγα πικρά. Οἱ κακοί! οὔτε νὰ την φιλήσω δέν με ἄφησαν!..

«Εἰς τὸ καλό, Ἀσπρούλα, εἰς τὸ καλό!» μοῦ ἐφώναζαν ὅλοι. Καὶ ἡ ἁμαξα ἐξεκίνησεν... Ἠθέλησα νὰ φύγω, νὰ σπάσω τὰ γιαλιά, νὰ φιλήσω τουλάχιστον μιὰ φορὰ τὴν μητέρα μου. Ἀλλ' ὁ κόμης καὶ ἡ Βέρθα μ' ἐκρατοῦσαν τόσῳ σφικτά, ποῦ δὲν ἠμποροῦσα νὰ κινηθῶ. Καὶ καθὼς ἐφεύγαμεν, διὰ πολλὴν ὥραν ἤκουα ὀπίσω μου τὰ θρηνώδη βελάσματα τῆς μητέρας μου.....»

*

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς διηγήσεως, ἀντήχησε τὸ κέρας τοῦ Φράγκ. Ὁ Ἐρρίκος ἀνεπήδησε καὶ ἐκύτταξε γύρω του ἐκπληκτος. Ἦτο μόνος ὑπὸ τὸ δένδρον. Μακρὰν ἐφαίνοντο αἱ ἀγελάδες, βαδίζουσαι πρὸς τὸν σταῦλον. Ἡ Ἀσπρούλα ἐβάδιζε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ βοσκοῦ. Τὸ παιδίον ἔτρεξε καὶ τους ἔφθασεν.

— Ἐπάματε πολὺ καλὸν ὕπνον, κύριε Ἐρρίκε! τῷ εἶπεν ὁ Φράγκ. Τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες κοιμᾶσθε!

Ὁ Ἐρρίκος ἦτο ἕτοιμος νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ νὰ τῳ εἴπῃ. «Σὺ ἐκοιμᾶσο· ἐγὼ ἤμουν ἔξυπνος καὶ ἤκουα μάλιστα τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀσπρούλας». Ἀλλ' ἐσυλλογίσθη ὅτι αὐτὸ ἦτο μυστικὸν καὶ ἐκράτησεν ἐγκαίρως τὴν γλῶσσάν του.

Τὸ ἑσπέρας, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅταν ὁ

Ἐρρῖκος ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ, δὲν ἠμπόρεσε πάλιν νὰ κλείσῃ μάτι... Καὶ ὅμως ἐνύσταζε πολύ... Ἐσυλλογίζετο τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀσπρούλας, ἡ ὁποία ὡμοίαζε τόσον πολὺ μὲ τὴν ἱστορίαν κανενὸς κορασίου, ἢ κανενὸς παιδίου... Ὁ Ἐρρῖκος μάλιστα ἤξευρεν ἕνα παιδὶ ποῦ ὡμοίαζε τῆς Ἀσπρούλας καὶ ἦτο λαίμαργον, καὶ ἦτο ζηλότυπον, καὶ ἦτο φιλάρεσκον, καὶ ἀγαποῦσε τὰς κολακείας...

Ἐν τούτοις ἡ ἱστορία τῆς Ἀσπρούλας ἦτο πολὺ διασκεδαστικὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα. Ἄχ! διατί ὁ Φράγκ νὰ σαλπίσῃ τόσον γρήγορα; Καὶ πότε πάλιν θὰ ἔβλεπε τὴν Ἀσπρούλαν διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ;

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερον. Ἐσηκώθη, ἐνεδύθη καὶ κατῆλθεν εἰς τὸν σταῦλον. Εὐτυχῶς ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἡ Ἀσπρούλα ἔξυπνη.

Μόλις εἶδε τὸν Ἐρρῖκον ἤρχισε νὰ γελᾷ.

«Τὸ ἤξευρα ὅτι θὰ ἔλθῃς νὰ μ' εὕρῃς; μικρὲ περίεργε! τῷ εἶπε. Ἔλα λοιπόν, κάθησε κοντά μου νὰ σοῦ διηγηθῶ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἱστορίας μου, ἀφ' οὗ ἄφησες τὸν ὕπνον σου, διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃς!»

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Βέρθας Βαδιέ*.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν κομψὴν αἴθουσαν μιᾶς κυρίας, εἶδα πλουσίας ἀνθοδόχας ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶχον θέσῃ ὡραῖα ρόδα νωπά, προσδεδεμένα ὁμοῦ μὲ χλόην νωπήν.

— Πῶς; εἶπα κατ' ἐμαυτόν. Τὸ ἄσχημον, τὸ ἄσημον καὶ ταπεινὸν αὐτὸ φυτὸν εἰμπορεῖ νὰ εὑρίσκεται μαζὶ μὲ τοὺς βασιλεῖς τῶν ἀνθέων, μὲ τὰ εὐώδη καὶ καλλίχρωμα τριαντάφυλλα;

Καὶ ἡ χλόη μοὶ ἀπεκρίθη μετριοφρόνως:

— Διατί θέλετε νὰ στερηθῶ τοῦ εὐεργετήματος, τὸ ὁποῖον μοὶ παρέχουν; Ἡ γειτνίασις τῶν ρόδων μοὶ περιποιεῖ τιμήν. Ἄλλως τε δὲν ἀξιῶ νὰ διαμφισβητήσω πρὸς τὸ ρόδον οὔτε τὸ χρῶμά του, οὔτε τὸ ἄρωμά του. Ἐγεννήθημεν ὅμως εἰς τὸν ἴδιον κῆπον καὶ ἔχομεν τὸν ἴδιον αὐθέντην. Ὁ αὐθέντης αὐτὸς μὲ τρέφει ἀπὸ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν καὶ δὲν ἔπαυσεν ἔκτοτε νὰ μ' εὐεργετῇ· γνωρίζει τὴν καρδίαν μου καὶ ἐγὼ ἀναμένω τὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἀγαθότητά του. Μὲ ἀγαπᾷ, ὅσον ἀγαπᾷ καὶ τὰ ρόδα. Μοῦ χαρίζει τὴν δρόσον του, ὅπως τὴν χαρίζει καὶ εἰς τὰ ρόδα. Λοιπόν, τὰ ρόδα αὐτά, τὰ ὁποῖα βλέπεις, εἶνε ἀδελφοί μου· ἀδιάφορον ἂν δὲν ἔχωμεν τὰ ἴδια χαρίσματα καὶ τὰ ἴδια προτερήματα. Τὸ ἀναγνωρίζω, τὸ ὁμολογῶ· ἀλλὰ τὰ γαπῶ καὶ μὲ ἀγαποῦν, ἡ δὲ ἀγάπη μᾶς συνδέει στενότατα καὶ μας ἐξισόνει.

—

ΗΛΘΑΝ ΤΑ ΒΑΓΙΑ

Ἦλθαν τὰ βάγια! τί χαρά!
Ὅλοι φοροῦνε γιορτερά
καὶ νέοι, γέροι καὶ παιδιὰ
βαστοῦνε βάγια καὶ κλαδιὰ
καὶ τὸν Χριστὸ δοξάζουν
καὶ Ὡσανά! φωνάζουν

Ἦλθαν τὰ βάγια! καὶ μαζί
μ' αὐτὰ ἡ Φύσις ξαναζῆ,
γιατί ἔρχεται ἡ Πασχαλιὰ
καὶ κελαϊδοῦνε τὰ πουλιὰ
Καὶ τὸν Θεὸ δοξάζουν
καὶ Ὡσανά! φωνάζουν.

Ἦλθαν τὰ βάγια! Ὁ Χριστὸς
ἀτάραχος καὶ γελαστὸς
πηγαίνει γιὰ νὰ σταυρωθῆ.
κι' ὅπου πατήσῃ καὶ σταθῆ,
τὰ πάντα τὸν δοξάζουν
καὶ Ὡσανά! φωνάζουν.

Ἦλθαν τὰ βάγια καὶ 'στὴ γῆ
χαράζει ἀνέσπερη αὐγὴ
κι' ὁλόχαροι οἱ Χριστιανοὶ
μὲ μιὰ ψυχή, μὲ μιὰ φωνὴ
τὸν Ἰησοῦ δοξάζουν
καὶ Ὡσανά! φωνάζουν.

Ἦλθαν τὰ βάγια! Εὐτυχεῖς
ὅσοι 'στὰ βάθη τῆς ψυχῆς
ἔχουνε πίστι ἀληθινὴ·
τοὺς χαιρετοῦν οἱ οὐρανοί,
τὸν Πλάστη ὅταν δοξάζουν
καὶ Ὡσανά! φωνάζουν.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κατὰ τὸν Βίκτωρα Οὐγγώ, ἡ Ναυτικὴ Πυξὶς εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ πλοίου.

Μία μόνον γῆ ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, τῆς ὁποίας ἑκάστη σπιθαμὴ ἐξεγείρει τὰς ἱερωτέρας καὶ ἐνδοξοτέρας ἀναμνήσεις: ἡ Γῆ τῆς Ἑλλάδος.

Διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ ὕφους του ὁ Ξενοφῶν ἐπωνομάσθη Ἀττικὴ Μέλισσα.

Πᾶς Γνήσιος Ἕλλην εἶνε Γενναῖος καὶ Φιλοπατρις· πᾶσα γνησία Ἑλληνίς, εἶνε Φιλόπατρις καὶ Γενναία.

Ὑπάρχει κάτι ἀπείρως ψυχρότερον ἀπὸ τὸν Παγωμένον Ὠκεανόν: ἡ παγωμένη ψυχή.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Διδάσκαλος*.— Ποῖαι χῶραι λέγονται *μεσόγειοι*;

Ὁ *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ*. — *Τὰ παράλια* τῆς Μεσογείου θαλάσσης!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχυναυάρχου Θεμιστοκλέους.

* * *

Ὁ μικρὸς Κώστας ὁσάκις πηγαίνει νὰ κοιμηθῇ, ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ λέγῃ:

— Καλὴ νύκτα σας! Πηγαίνω εἰς τὸ... *Κοιμητήριον* (!!!)

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξ. Ματαράγκα

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Πωλοῦνται ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὰ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

Προμηθευθῆτε ὅλοι διὰ τὰς ἀνταλλαγάς σας.

ΤΙΜΩΝΤΑΙ

Ἕκαστον τετράδιον..... λεπτὰ 15
Δέσμη 25 τετραδίων μετὰ ἐξωφύλλου καὶ πίνακος περιεχομένων.... φρ. 3
Ἐξώφυλλον καὶ πίναξ.... λεπτὰ 30

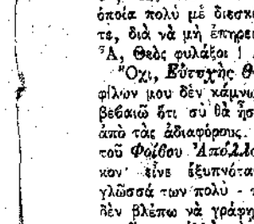

ΑΔΑΗΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ Δημοψήφισμα εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Ἔκπακτος ἐπιτυχία! Ὄχι μόνον τὰ ψηφοδέλτια φθάνουν εἰς τὸ γραφεῖόν μου βροχηδόν, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου ἔγειναν τρόπον τινὰ κομματάρχαι — φανταασθῆτε! —καὶ ψηφοθηροῦν ὑπὲρ τοῦ τάδε ἢ τάδε ψευδωνύμου! Οὕτως ἡ ψηφοφορία τῶν ψευδωνύμων θὰ ἔχῃ τὰς συγκινήσεις ἀληθινῆς ἐκλογῆς.

Ἕνα μόνον παράπονον ἔχω: ὅτι μερικοὶ δὲν ἐνάησαν, ὡς λέγουν, τὸν τρόπον τῆς ἐκλογῆς καὶ μου κάμνουν κάτι ἐρωτήσεις ὁλοσδιόλου περιττάς, ἀφ' οὗ τὰ εἶπα τόσον καθαρὰ εἰς τὸ 13ον φυλλάδιον. Μὰ εἶνε τόσω σπουδαῖον πρᾶγμα αὐτὸ τὸ ψηφοδέλτιον! Νά: *θὰ γράψετε 'ς ἕνα κομμάτι χαρτὶ ποῖον ψευδώνυμον σᾶς ἀρέσει καλλίτερα, καὶ θὰ μοῦ το στείλετε.* Αὐτὸ εἶνε ὅλο καὶ ὅλο! Καὶ διὰ νὰ μὴ ἔχουν περιττὰ πράγματα τὰ ψηφοδέλτιά σας, καὶ διὰ νὰ εἶνε ὅλα τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, ἐφρόντισα νὰ σας δώσω ἓν ὑπόδειγμα καὶ νὰ σας εἰπῶ: Ἰδού, παιδιά μου, ἔτσι θὰ εἶνε τὸ ψηφοδέλτιόν σας.— Ὑποθέτω ὅτι δὲν χρειάζεται καὶ μεγάλη φιλοσοφία διὰ νὰ το ἐννοήσῃ κανείς!

Ἀ, ἤσουν ἄρωστον, *Φωτοβόλον Τόξον*, ποῦ δὲν μου ἔγραφες τόσον καιρόν. Ἔπρεπε νὰ το ἐνοήσω, διότι σὺ *μάγκας πολύ*. Χαίρω ποὺ ὅτι σοῦ ἐχρησίμευσα ὄχι μόνον ὡς παρηγορία κατὰ τὴν ἀσθένειάν σου, ἀλλὰ καὶ ὡς ἰατρικόν, ἀφ' οὗ κατὰ τὸ λέγειν σου «ἡ χαρὰ ἐκ τῆς εἰδήσεως ὅτι ἐνεγράφη συνδρομητής μου ἡ A.B.Γ. ὁ βασιλόπαις Χριστοφόρος, σὲ ὠφέλησε περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς κόκκους τῆς κινίνης!..» Τώρα ἀνυπομονῶ νὰ μάθω ἂν καὶ ὁ ἀδελφός σου ἔγειναι καλά.

«Ἔκτακτον, θεῖον, ὡραιοτάτην καὶ... ὑπερανθρωπον» ὀνομάζει τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*, ποῖαν νομίζετε; Τὴν Δ' Κυριακήν. Ἀμ' τότε τί θὰ εἶνε ἡ Ε';

«Ἰδὲ πόσον εἶσαι ἀγαπητή! — μοὶ γράφει ἡ *Μέδουσα*, ἡ ὁποία ἐξ αἰτίας μου ἐσχετίσθη στενῶς μὲ δύο συμμαθητρίας της, φίλας μου· —κάμνεις τοὺς συνδρομητάς σου νὰ αἰσθάνονται μεταξὺ των ἀμοιβαίαν ἀγάπην καὶ εἰλικρινῆ φιλίαν. Ποῖα δύναμις λοιπὸν εἶσαι σύ; Ποῖα θεότης!» Ἄ, πολὺ ὑπερήφανον μὲ κάμνουν αὐτοὶ οἱ λόγοι σου, *Μέδουσα!*

Δὲν ἔχω λόγους νὰ εὐχαριστήσω, φίλτατε *Ρωμύλε*, διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐνεργείας σου καὶ διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκφράσεις σου.

Κύριε Μόντε - Χρῖστε, τὸ ψευδώνυμον ποῦ ψηφίζεις καὶ παρὰ τοῦ ὁποίου ζητεῖς Μικρὰ Μυστικά, *οὐδέποτε* ἐφάνη εἰς τὰ φυλλάδιά μου. Πῶς συμβαίνει αὐτό; Στεῖλε λοιπὸν ἄλλο ψηφοδέλτιον.

Ὑπέθετα ὅτι κάτι ἔκτακτον συμβαίνει, *Λευκὴ Πεταλούδα*, ποῦ δὲν μου ἔγραφες. Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγεινες καλὰ καὶ περιμένω νὰ μου γράψῃς ὅπως καὶ πρῶτα. Ναί, καλή μου φίλη· πρέπει κανεὶς νὰ εἶνε προσεκτικὸς εἰς ὅ,τι τοῦ λέγουν· ἀπὸ σὲ ὅμως δὲν ἔχω κανὲν παράπονον!

Ἀργειτικὸ Πράσσο, μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι ἀναγνώσκω τὰς ἐπιστολάς σου μ' εὐχαρίστησιν ὅσον ἐκτενεῖς καὶ ἂν εἶνε. Σοῦ ἔστειλα τὰ Μ. Μυστικὰ καὶ ἀναμένω τώρα τὸ δικό σου *Ναστραδδὶν Χόντζαν* τετράδιόν σου.

Καὶ κομματάρχης λοιπόν, *Οἰδίπου Τύραννε*, ἔ; Ἂς εἶνε!.. Ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, ἡ ὁποία πολὺ μὲ διεσκέδασε, δὲν δημοσιεύω τίποτε, διὰ νὰ μὴ ἐντρεάσω τὰς ψήφους τῶν ἄλλων. Ἄ, Θεὸς φυλάξοι!..

Ὄχι, *Εὐτυχὴς Θνητή*, διακρίσεις μεταξὺ τῶν φίλων μου δὲν κάμνω· ἀλλὰ καὶ ἂν ἔκαμνα, σὲ βεβαιῶ ὅτι σὺ θὰ ἦσο ἀπὸ τὰς ἀγαπητάς καὶ ὄχι ἀπὸ τὰς ἀδιαφόρους. — Ὡς πρὸς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ *Φοίβου Ἀπόλλωνος*, νομίζω ὅτι ἔχεις ἄδικον· εἶνε ἐξυπνότατοι καὶ ἀφελέστατοι· ἡ δὲ γλῶσσά των πολὺ - πολὺ φυσική. Ἔπεστα καὶ σὺ δὲν βλέπω νὰ γράψῃς κἀποτε σχολαστικὲς ἑλληνικοῦρες, ἀλλὰ τὴν γλῶσσαν ποῦ ὁμιλεῖς, δηλαδὴ τὴν γλῶσσαν τῆς καρδιᾶς.

Φρονεῖς ὅτι μὲ ζαλίζεις μὲ τὰς ἐπιστολάς σου, *Ξανθόμαλλη Ἀραπίτσα*; Μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! Ὅλως τὸ ἐναντίον, ἀγαπητή μου!

Φλύαρε Ψιττακέ, ἔχω τακτικοὺς συνεργάτας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀναθέτω τὰς μεταφράσεις. Εἰς τοὺς μικρούς μου φίλους ἔχω ἀναθέσῃ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα καὶ τὰς Πνευματ. Ἀσκήσεις.

Βεβαίως, *Ὡραία Κέρκυρα*, ἀφ' οὗ ἄπαξ βραβευθῇ κανείς, δὲν δύναται νὰ λάβῃ τὸ ἴδιον ἢ κατώτερον βραβεῖον.

Ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις*, θέλει νὰ κάμῃ ὁλόκληρον Λεύκωμα *Μικρῶν Μυστικῶν* καὶ ἡ χαρά της θὰ εἶνε ἂν ὅλοι εἰς ὅσους προτείνει δεχθοῦν τὴν ἀνταλλαγήν. Ἀλλὰ τὸ Λεύκωμά της θὰ δόσῃ μὲ πέντε τετράδια λευκὰ εἰς τὴν ἀρχήν, (δηλαδὴ κενά, διὰ νὰ της ἐνθυμίζουν αἰωνίως τοὺς πέντε ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐδέχθησαν τὴν πρότασίν της, καὶ προπάντων τὴν *Μαργαρίταν*.

Μὲ χεράκια κατακόκκινα ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα, ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς 25 Μαρτίου ἡ ἐνθουσιώδης μου *Ποιμενικὴ Φλογέρα*. Ἀλήθεια ποῦ νὰ περιγράψῃ μία πέννα καὶ ἕνα κομμάτι χαρτὶ τόσον ἐνθουσιασμόν!..

Ἄκουσε ὅμως τί μου συνέβη *Ποιμενικὴ Φλογέρα*. Ἔστειλα τὸ τετράδιόν σου, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ἐπιστολήν σου. Καὶ ξεύρεις διατί; Εἶνε ἀστεῖον! Μοῦ ἐσχίσθη κατὰ λάθος, ἐν ᾧ ἔσχιζα κάτι ἄλλα ἄχρηστα χαρτιά. Τί κρίμα!

Γράφεις καὶ μουσικήν, *Κροκόδειλε τοῦ Νείλου*; Στεῖλέ μου λοιπὸν· ἡ Ἀγάπη παίζει πιάνο, καὶ ὄχι μόνον ἡ Ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ αἱ 12 ἀδελφαί του Ἀνανία. Νὰ τας ἀκούσῃς ἀ (vingt) quatre mains θὰ ξετρελλαθῆς!

Φιλτάτη μου *Μαρία Πετμεζᾶ*, τὸ ψευδώνυμον *Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα* τὸ ἔχει ἄλλη. Καλλίτερα νάρχίσῃς ἀπὸ τὸν νέον διαγωνισμόν.

Λευκὴ Βιολέττα, τὸ πρὸς τὸν *Δέοντα τῆς Νεμέας* τετράδιόν σου ἔστειλα καὶ ἀπήντησε. Ἐλάβες τὸ τετράδιόν του, τὸ ὁποῖον σοῦ ἔστειλα τὴν 6 Μαρτίου;

Μ' ἐλύπησες μὲ τὰ πικρὰ παράπονά σου, *Λευκὴ Μαργαρίτα*, παλαιά μου φίλη. Μέσα εἰς τὸν κατακλυσμὸν αὐτὸν τῶν ψευδωνύμων, δὲν ἐννοεῖς ὅτι εἶνε εὔκολον νὰ κάμῳ καὶ ἓν λάθος; Πιστεύεις τὴν *Μέδουσαν*, ποῦ λέγει παραπάνω ὅτι εἶμαι *θεότης*; Ὄχι, ἀγαπητή μου· εἶμαι *ἄνθρωπότης* καὶ τὰ λάθη ἀνθρώπινα... Εἴδες ἄλλως ὅτι ἔσπευσα νὰ το ἐπανορθώσω, πρὶν μου γράψῃς.

Πρωτομαγιά, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, ἀφ' οὗ ἐπροβόθη τὸ παλαιόν. Εἰπὲ εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι δύναται νὰ μου γράψῃ μὲ τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον θέλει.

Ἐὐκρατος Ζώνη, τὸ διήγημά σου θὰ συμπεριληφθῇ. Ἀλλὰ διατί τὸν Δαγκὲν τὸν ὀνομάζεις παλιο-Δαγκέν; Ὄχι, φιλτάτη μου· τὸν Ἕκτορα τὸν ἔθλαψεν ἀκουσίως του· καὶ θὰ ἰδῇς πάρα κάτω τί καλὸς ἄνθρωπος ποῦ εἶνε!

Θαυμάσια αἱ Ἀπαντήσεις σου, *Ταπεινὸν Ἴον*, πρὸς τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*. Π: χ: εἰς τὴν ἐρώτησιν: ποῖα φαγητὰ σας ἀρέσουν:

Ἐκεῖνα που ἐπρόσεεινες 'στὴν Γ' Κυριακὴ
Ἀλλὰ ἐπίσης κ' οἱ βραστοὶ μ' ἀρέσουν πορτοκοί.

καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν, Ποῖον ἔθνος ἀγαπᾷς:

Οὐδὲν εἰσέτι ἀγαπῶ, ἀλλὰ θὰ ἀγαπήσω
Ὅποιον εἰπῇ; «Τοὺς Ἕλληνας ἐγὼ θὰ βοηθήσω!»

Καὶ ἡ *Ἑλληνικὴ Καρδία* ἀπαντᾷ ἔνιοτε ἐμμέτρως· ὥστε θὰ εἶνε ὡραῖον νὰ κάμετε μίαν ἀνταλλαγήν.

Ἀγωγήν, μάλιστα ἀγωγὴν καθ' ὅλους τοὺς τύπους στέλλει τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* κατὰ τοῦ *Τιγανείου Κήπου* ἐπειδὴ δὲν τῳ ἔστειλεν ἀκόμη τὸ τετράδιόν του. Ἤθελα πολὺ νὰ τὴν κοινοποιήσω αὐτὴν τὴν ἀγωγήν — ἀλλὰ ἔλα ποῦ δὲν ἔχω τόπον!

Γλυκεῖα Ἐλπίς, ἓν μόνον ψηφοδέλτιον ἔχεις δικαίωμα νὰ στείλῃς.

Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, σοῦ ἔστειλα ὅ,τι παρήγγειλες. Λυποῦμαι διότι ἐλλείψει χώρου δὲν δύναμαι νὰ σου δημοσιεύσω τόσας πληροφορίας Τί ἀστεῖον τὸ ποιηματάκι σου· ὅλοι ἐγελάσαμεν!

Ἀντιγόνη, νὰ εἰπῇς εἰς τὸν ἀδελφόν σου *Παυδαιμονίου* (ἀσπάζομαι δὲ καὶ τοὺς δύο) ὅτι εἰμπορεῖ νὰ μου γράψῃ. Ἡ Γιογιὼ δὲν εἶνε πλέον συνδρομήτριά μου· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔπαυσα νὰ την ἀγαπῶ.

Καλὲ τί μου λές, *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπούμ*! Θὰ δώσῃς τὴν ψῆφόν σου χάριν φιλίας καὶ ὄχι χάριν ἀληθινῆς ἐκτιμήσεως; Ποτὲ νὰ μὴ το κάμῃς!

Μόλις εἶνε ὀκτὼ ἐτῶν ὁ φίλος μου *Νικόλαος Μ. Κυπριανός*, νὰ ἠξεύρατε ὅμως τί εὔμορφα που γράφει! τί αἰσθηματίας ποῦ εἶνε καὶ τί φιλόπατρις, εὖγε του. Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία τὸν εὐχαριστοῦν πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα ποῦ ἔστειλε.

Νὰ καὶ ὁ φίλος μου ἢ μᾶλλον ἡ φίλη μου *Ἀνεμοστρόβιλος*, ἡ ὁποία ἐξεσπαθώθη μόνη της· δηλαδὴ μοῦ ἔκαμε συνδρομητὴν τὸν ἑαυτόν της. Τί καλά! Καὶ θὰ μου γράψῃ, λέγει, τακτικά. Λοιπὸν περιμένω.

Μοῦ ἤρεσαν πολὺ αἱ λεπτομερεῖς σου ἐντυπώσεις, *Τρεχαγυρευόπουλε*, ἐκ τῆς Τετάρτης Κυριακῆς, καθὼς καὶ ἐκ τῆς 25 Μαρτίου. Εἶπα εἰς τὴν Πίσσαν μου ὅτι τώρα ἔχει καὶ συνονόματον, τὸ μαύρον γατάκι σου. Νὰ σου ζήσῃ!

Πόσον μ' ἐγοήτευσεν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἀνθισμένη Λυγαριά*, καὶ πῶς ἤθελα νὰ εἶχα τόπον νὰ δημοσιεύσω μερικὰς περικοπάς! Διότι, ξεύρεις, δὲν εἶμαι ἐγωίστρια, καὶ δὲν θέλω νὰ ναναγνώσκω μόνη μου τόσον ὡραῖα πράγματα!

Ἀπορεῦσα καὶ ἐγὼ ποῦ δὲν μου ἔγραφες, *Καρχαρία τοῦ Φαλήρου*, ἀλλὰ ποῦ νὰ φανταασθῶ ὅτι ἀσθενοῦν καὶ οἱ Καρχαρίαι! Οἱ «χαιρετισμοὶ» σου ἔξοχοι!

Ποῦ εἶνε τὸ ψηφοδέλτιόν σου, *Δύρα τοῦ Ὀρφέως*; Δὲν ἀρκεῖ ἡ ἐπιστολὴ διὰ τὴν ψηφοφορίαν. Νὰ μου φλήσῃς τὸν Πετράκην.

Νὰ καὶ ὁ *Κυανόλευκος Κρῖνος*, ποῦ εἶχεν 8 μῆνας νὰ μου γράψῃ! Τὸν συγχωρῶ ὅμως ἀφ' οὗ ὑπέστη τόσας *περιπετείας* καὶ ἀφ' οὗ ἐξακολουθῇ νὰ μάγαπᾷ μὲ τόσην θερμότητα!

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

(**Ὁρισμός**: *Ξεσπάθωμα* λέγεται ἡ ἐκ μέρους τῶν παλαιῶν καὶ ἐνθουσιωδῶν συνδρομητῶν μου ἐνέργεια πρὸς ἐγγραφὴν νέων. — Εἰς πάντα νέον συνδρομητήν, ἂν ἡ συνδρομή του ἐπιθυμῇ νἀρχίζῃ ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον, στέλλομεν ὅλα τὰ ἐξ ἀρχῆς τοῦ ἔτους ἐκδοθέντα φυλλάδια.)

Ἐξεσπάθωσαν λοιπὸν ἀκόμη: Τὸ *Ἀκάκιον τοῦ Ἡρωϊκοῦ Πελάγους* καὶ μου ἔκαμεν 1 συνδρομητήν, ἡ *Αἰχμάλωτος Χελιδὼν* 1, ἡ *Ταχυδρόμος Περιστερὰ* (νέον ξεσπάθωμα) 1, ὁ *Γ. Δ. Βαρδαξήγλους* 1, ὁ *Γαλαξίας* (νέον ξεσπάθωμα) 2, ἡ *Ἐλένη Δετζώρτζη* 2, ὁ *Κ. Γ. Ρῶσσος* 1, ὁ *Ρωμύλος 2*, ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* 1, ὁ *Θεμ. Ἰ. Ἀρώνης* (νέον ξεσπάθ.) 2, ἡ *Κοραλλιογενὴς Νῆσος* 1 καὶ ἡ *Χρυσῆ Ἀκτίς* 1.

Καὶ αὐτοὶ ἂς δεχθοῦν τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Δὲν ὑπάρχει δεῖγμα ἀγάπης καὶ ἐνδιαφέροντος περιφανέστερον καὶ ἀπότερον ἀπὸ τὸ *ξεσπάθωμα*, τοῦ ὁποίου... ἕπεται συνέχεια.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου καὶ εἰς τὴν ἀλλολογραφίαν μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ταναγραίαν Κόρην* (ἐκ τῶν ψευδωνύμων της αὐτὸ ἐξέλεξα, ὁσάκις δὲ ἔχῃ παμμίαν ἀπορίαν δύναται νἀπευθύνεται πρὸς ἐμέ)· *Ἀηδόνα τὴν Ἀστικήν*, *Ἀφρόεσσαν* (ἐκ τῶν τριῶν αὐτό μου ἤρεσε)· *Τσιρσαμπίδαν* (αὐτὸ)· *Ἰωάννην Δ' Ἄρκ* (μόνον αὐτὸ ἦσο ἐλεύθερον)· *Ἀγριολούλουδον*, *Ὑπολάδα* (αὐτὸ ἐξέλεξα)· *Ἑρμῆν τοῦ Πρακτιέλους* (τὰ φυλλάδια ἐν τούτοις στέλλονται μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας· ἂς ἐξετάσῃ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον)· *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον*, *Ἀρχιστράτηγον Μελτιάδην*, *Κροκόπέπλον Ἠχὼ καὶ Γραβιάν*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: Τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* μὲ τὴν *Ἐλέγκη Σαρρῆ*, *Ναυτοπούλαν*, *Πολίχνην τοῦ Πηλίου*, *Μινώταυρον*, *Δελῆν Λογωτάτου* καὶ *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* (ἐμμέτρως)·—τὸ *Ἀργειτικὸ Πράσσο* μὲ τὴν *Ἀνθισμένην Λυγαριάν*—ὁ *Κολοσσὸς τῆς Ρόδου* μὲ τὴν *Λευκοπέπλον Νύμφην τῶν Δασῶν*, *Λευκώλενον Ἥραν* καὶ *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*—ὁ *Χ. Καρέσσος* μὲ τὸ *Λευκὸν Ρόδον*—ἡ *Ξανθόμαλλη Ἀραπίτσα* νὲ τὸν *Ἥρωα Γαριβάλδην*, *Λεοντόκαρδον Λεωνίδαν*, *Ἄπτερον Νίκην*, *Μέγαν Ἀλέξανδρον*, *Δούκισσαν τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*·— ἡ *Ὡραία Κέρκυρα* μὲ τὴν *Κυκλίτσαν*, *Ἀλασσὸν Κόσμου*, *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*·— ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* μὲ τὸν *Σιδηρόδρομον τῆς Θεσσαλίας*, *Μαντεῖον τῆς Δωδώνης*, *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων* (τοῦ ὁποίου ἤθελε νὰ μάθῃ καὶ τὸ ὄνομα), *Μεσολογγιτάκι*, *Ἀνθισμένην Λυγαριάν*, *Εὐτυχῆ Θνητήν*, *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*, *Παγὸν Τόξον*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Γῆν τῆς Ἑλλάδος*, *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου*, *Τρεχαγυρευόπουλον*, *Φουρτούναν*, *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου*, *Ναυτοπούλαν*, *Ἀρτιζιζάνιον* (μὲ τὸνομά του), *Ὀλυμπιονίκην*, *Τοξότιδα Ἄρτεμιν* (μὲ τὸνομά της), *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπούμ*, *Μέλλοντα Ναύαρχον*, *Δάφνην*, *Λευκὸν Ρόδον*, *Ἄγρυπνον Φάρον* καὶ *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* (τὴν ὁποίαν παρακαλεῖ νὰ της ζωγραφίσῃ κάτι τι, καὶ θὰ της ζωγραφίσῃ καὶ αὐτή)· — ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*,

Ἑλληνικὴν Καρδίαν, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Λευκὴν Δορκάδα*, *Ὡραίαν Δορκάδα*. *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπούμ*, *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα*, *Δέοντα τῆς Νεμέας* καὶ *Ἐραστὴν τῆς Φύσεως* — ἡ *Κουκλίτσα* μὲ τὴν *Σελληνόφωτον Νύκτα* (καὶ μὲ τὸνομά της)· — ὁ *Κροκόδειλος τοῦ Νείλου* μὲ τὰς *Ἀγκύρας*: *Εὐτυχίας* καὶ *Φιλίας*· μὲ τὰς *Χρυσᾶς*: *Ἀκτῖνα* καὶ *Βροχήν*· μὲ τὰς *Ἀνθισμένας*: *Ἀμυγδαλιὰν* καὶ *Λυγαριάν* — ἡ *Δέα* μὲ τὸ *Ἀργείτικο Πράσσο*, *Χὸπ-Χὸπ*, *Λευκὴν Δορκάδα* καὶ *Μπάρμπα-Νικολῆν* — ἡ *Λευκὴ Βιολέττα* μὲ τὴν *Δάφνην* καὶ μὲ τὴν *Μυρσίνην* — ἡ *Πρωτομαγιὰ* μὲ τὴν *Μικρὰν Μάγισσαν* — ἡ *Ζαππὶς* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* καὶ μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* — τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* μὲ τὸν *Σπυρίδωνα Τρικούπην* καὶ μὲ τὴν *Ἄγνωστον Τρελλήν* — ὁ *Σοφὸς Σωκράτης* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — ἡ *Παπαρούνα τῆς Πεντέλης* μὲ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου* — ἡ *Γλυκεῖα Ἐλπὶς* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* — ὁ *Λέων τῆς Νεμέας* μὲ τὸν *Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου*, *Καϊμάκι τῶν Σερρῶν*, *Λευκὸ Περιστεράκι*, *Λευκὴν Δορκάδα*, *Μαντεῖον τῆς Δωδώνης*, *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν* καὶ *Δέοντα τῆς Ἀφρικῆς* — ἡ *Ἀντιγόνη* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* — ἡ *Λευκὴ Χιὼν* μὲ τὴν *Θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, *Χρυσοῦν Δέρας*, *Ἀπάμαχον Ρουμελιώτην*, *Λεονισμένον Τομφρηστόν*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Χρυσῆν Ἀκτῖνα*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα*, *Εὐπλόκαμον Νύμφην*, *Χρυσοῦν Αἰῶνα*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Φιλόπατριν Ἑλλήνα* (πρὸς τὸν *Ἔμμον τῆς Ἐλευθερίας* δύναται νὰ στείλῃ ἀμέσως τετράδιον, διότι αὐτὸς δέχεται ἀπὸ ὅλους, τάναποδίδει δὲ μὲ ἐξαιρετικὴν ταχύτητα καὶ ἀκρίβειαν) — ἡ *Ἄδρα τοῦ Φαλήρου* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Ἥρωα Γαριβάλδην*, *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπούμ*, *Κορυθαίολον Ἕκτορα* καὶ μὲ τὸν *Μόζαρτ*, ἀλλ' ὑπὸ ψευδώνυμον· — τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* μὲ τὴν *Δάφνην*, *Ζαππίδα* καὶ *Κῦμα τοῦ Δουράβεως*.

Βλέπετε ὅτι τὰ Μικρὰ Μυστικὰ δίνουν καὶ πέρνουν. Τὸ μόνον κακὸν εἶνε ὅτι μερικοὶ-μερικοὶ *πέρνουν* ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦν καὶ νὰ *δίδουν*. Πιστεύω ὅτι ἐννοοῦμαι. . .

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* συλλυπεῖται τὴν *Πολίχνην τοῦ Ἠλίου* διὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός της, εἰς τὴν ἠδεῖαν τῆς ὁποίας παρευρέθη· ἡ *Μέδουσα* ἀσπάζεται τὸν *Ἀνθρεῖον Σουλιώτην* καὶ περιμένει ἀνυπομόνως τὴν ἐφεύρεσίν του(;) — ἡ *Λευκὴ Πεταλούδα* ἀσπάζεται τὸ *Λευκὸν Ῥόδον*· ὁ *Κολοσσὸς τῆς Ῥόδου* τὴν *Ἄπτερον Νίκην*· ὁ *Πειρασμένος Λύκος* τὸν *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου* — ἡ *Μαίκα Ἀνδριτσάκη* πληροφορεῖ τὸν *Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος*, ὅτι δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ *Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα* ποὺ νομίζει· — ὁ *Ἑρμῆς* ἐρωτᾷ τὴν *Δάφνην*: ἐλησμόνησε τὴν ὑπόσχεσίν της; — Ἡ *Δέα* ἀσπάζεται τὴν *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*· ὁ *Κροκόδειλος τοῦ Νείλου* τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*· ἡ *Κόρη τῆς Ἑλλάδος* τὴν *Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα*· ὁ *Ἔμμος τῆς Ἐλευθερίας* τὴν *Ἀκρόπολιν* (ἧς ζητεῖ τὸ ὄνομα)· ἡ *Εὔκρατος Ζώη* τὴν *Ἡρωϊκὴν Πάργαν*. — Τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* εὐχαριστεῖ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* διὰ τὰς προστατευτικάς του δεκαθέσεις· ἀλλὰ τὸ πληροφορεῖ ὅτι ἔχει κρύπτην ἀσφαλεστέραν ἀπὸ τὴν Μυθολογίαν του: τὸ πυκνὸν φύλλωμά του· — ὁ *Σοφὸς Σωκράτης* τὸν *Λεοντόκαρδον Λεωνίδαν* (μὰ διατί ἔχει νὰ μου γράψῃ τόσον καιρὸν ὁ καλός μου αὐτὸς φίλος;) ἡ *Ναυτοπούλα* τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* καὶ εἶνε κατενθουσιασμένη μαζί του· ἐρωτᾷ δὲ τί γίνεται αὐτὴ ἡ *Μάχη τοῦ Μαραθῶνος*; — ἡ *Γλυκεῖα Ἐλπὶς* τὴν *Δάφνην*· τὸ *Μεσολογγιτάκι* τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπούμ*, τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα· ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*· ὁ *Τρεχαγυρευόπουλος* τὴν *Ἀνεμώνην*. — Ὁ *Τσὶν-Τσὶν* πληροφορεῖ τὴν *Θέλπουσαν* ὅτι τάχιστα τοῦ εἶνε Α. Σ. — Ἡ *Θέλπουσα* ἀσπάζεται τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*. — Ὁ *Οἰδίπους Τύραννος* ἔχει παράπονα ἐναντίον τῆς *Ἑλληνικῆς Σημαίας*, διότι δὲν τοῦ ἔστειλεν ἀκόμη τετράδιον. — Ἡ *Ἀνθισμένη Λυγαριὰ* πρὸς τὴν *Ζαππίδα*: Δὲν εἶνε καλλίτερον νὰλλάξουν τὰ Μικρὰ των Μυστικὰ χέρι μὲ χέρι; — *Ἡ Λύρα τοῦ Ὀρφέως* ἀσπάζεται τὸ *Λευκὸν Ῥόδον*. — Ὁ *Κυανόλευκος Κρίνος* ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὸν *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου*, ἂν ἕνεκα πολλῶν περιπετειῶν, δὲν κατώρθωσε νὰ τῷ στείλῃ ἀκόμη τετράδιον. — Πολλοὶ καὶ πολλοὶ συγχαίρουν τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* διὰ τὸ βραβεῖόν του· ἀλλὰ παρέλειψα τὰ ὀνόματα ἐλλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Μεσολογγιτάκι* (τοῦ ὁποίου μὲ ἠύρρανεν ἡ ἀφελεστάτη ἐπιστολή)· *Συννεφώδη Οὐρανὸν* (τὸ ψηφοδέλτιον τοῦ ὁποίου ἔλαβα πρῶτον-πρῶτον)· *Ἠλίαρχον Κορκοράν*, *Κοριολάνον*, *Ἐνοσείχθονα Ποσειδῶνα* (πρὸς τὸ παρὸν ὄχι)· *Τσὶν-Τσὶν*, *Π. Καρζῆν* (φύλλον ἐστάλη· τὰ πρὸ ὅλου μηνῶν ζητηθέντα, ποῖα;) *Μικρὸν Ἐθελοντήν*, *Θεόδωρον Σύρμαν* (ἔστειλα)· *Ἀσημένιο Κῦμα*, *Ἀλκυονίδα Ἡμέραν*, *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην*, *Ζαππίδα* (ὁ Ἀνανίας ἐγέλασε πολύ)· *Καρδερίναν*, *Ναυτοπούλαν* (ἡ ὁποία τώρα τελευταίως ἔλαβε πολὺ καθαρὰ τετράδια καὶ εἶνε κατευχαριστημένη)· *Ἀκρόπολιν*, *Ναυτίλον* (διατί τόση μετριοφροσύνη;) *Χρυσῆν Βροχήν*, *Συριανὴν Σφίγγα* (βραβεῖον ἐστάλη)· *Δὸν Κιχώτην* (προσεχῶς)· *Κόντε Ραπαράκην* (δεκτόν)· *Μικρὸν Σωκραθητικόν*, *Ἀλόνην*, *Γαλληνίαν Θάλασσαν* (ἔστειλα)· *Ῥοβινσῶνα Κροῦσον* (ἔστειλα ἐπὶ συστάσει).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Μαρτίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν

κατάλληλον καὶ νεώτατον βιβλίον

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Περιέχει: πέντε (5) *μονολόγους*, ὧν οἱ δύο νηπιακοί· — ἓξ (6) *διαλόγους*, ὧν οἱ τρεῖς νηπιακοί· — τρία (3) *δραμάτια*, διὰ παιδία καὶ κοράσια.

Πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖον μας ἀντὶ φρ. 2.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5 Μαΐου 1897

176. Συλλαβόγριφος.

Γράμματα δυὸ καὶ μόριον μαζὶ ἂν ἑνωθοῦν,
Κράτους τινὸς πρωτεύουσαν εὐθὺς ἀποτελοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νῶε Νῶεσσος.

177. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον χρήσιμον πολὺ· τὸ δεύτερον μου γράμμα
Ἂν τα ἑνώσῃς θὰ ἰδῇς μιὰν χώραν ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

178. Κλιμακωτόν.

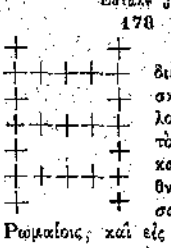

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰναγινώσκεται εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος τόνομα θεᾶς. Περσῶν, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν νήσου, εἰς δὲ τὴν κατωτάτην βαθμῖδα τόνομα ἐθνοῦς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν μεσαίαν τμήματος τοῦ μηνὸς παρὰ Ῥωμαίοις, καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην τυράννου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς.

179-181. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶνε εἰς ὅλα τακτικός.
2. Βάδιζε πάντοτε ἐμπρὸς ὅσα καὶ ἂν εὑρίσκῃς ἐμπόδια.
3. Ὄχι ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς θηρίον ὁρμᾷ ὁ πολεμιστής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστρου τῆς Δύσης.

182. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 2	= Ἡμίθεος.
2 1 4 6 5	= Ἰχθύς.
3 7 2 2 8 2	= Φυτόν.
4 8 6 1 2	= Μαγειρικὸν σκεῦος.
5 4 7 8 2	= Φωτοβόλον σῶμα.
6 7 2 2 1	= Πόλις τῆς Ἰταλίας.
7 2 1 7 8 2	= Ῥήτωρ.
8 4 3 2 1	= Εἶδος πλοίου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξ. Οἰκονομίδου

183-187. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο οἱωνδήποτε γραμμάτων ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσατε ἄλλας τόσας λέξεις:

Τάρας, γένος, ἕλεος, ἄτλας, θυσία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαιμονίου Περικλέους.

188. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τάρτικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα νήσου Ἑλληνικῆς, τὰ δὲ δεύτερα ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα τόνομα μεγαλονήσου.

1, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος 2, Βασιλεὺς τῆς Περγάμου. 3, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4, Καρπός. 5, Θαλάσσιον τέρας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαπκίδος.

189. Ἐλλιποσύμφωνον.

ο-ο-ηο-ειε-ηη-η-οιωα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς

ΛΥΣΕΙΣ

εἰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τῆς 15 Φεβρουαρίου 1897.

75. Ἀτμός, Πάτμος. — **76.** Κρῆνας, κρήνη. — **77.** ὁ Ἥλιος.

78.

ΝΩΠΟΣ.	Β
ΩΜΟΣ	ΡΙΣ
ΠΟΙ	ΑΝΑΦΗ
ΟΣ	ΑΡΑΣΤΗΣ
Σ	

79.

80-84. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος Ν σχηματίζονται αἱ κάτωθι λέξεις αἱ ὁποῖαι ἀπατελοῦσι τὰ ἑξῆς δύο γνωμικά: *Μηδὲν ἄγαν. Πᾶν μέτρον ἄριστον.* — **85-86.** 1, Ἄγις, ἄγος, ἄλλος, ὅλος, ὅρυς, κόρος, *Κόδρος*. 2, ἅρμα, ἄρα, Ἥρα, Ἥρας, ἧρος, ὅρος, ὅσος, ἴσος, ἵππος. — **87.** ΑΣΟΠΟΣ, ΙΝΑΧΟΣ (1, ΑΣούριος. 2, ΣΟύνιον. 3, ΩΧρα. 4, ΠΑρος. 5, ΟΝος. 6, ΣΙδών.) — **88.** ἡ *Ἐλέα* (ἐλαία) πόλις τῆς Ἰταλίας. — **89.** Γάτα ποὺ κοιμᾶται ποντικοὺς δὲν πιάνει.